



Repertoriumnummer 2018 / 859
Datum van uitspraak 6 september 2018
Rolnummer 17/195/A
Materie : OCMW RMI
Type vonnis: Eindvonnis

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

Arbeidsrechtbank Gent afdeling Veurne

Vonnis

Kamer V 3

IN ZAKE:

De heer [REDACTED] **en zijn echtgenote, mevrouw** [REDACTED] samen wonende te [REDACTED] optredend in eigen naam en voor hun minderjarige zoon [REDACTED]

EISENDE PARTIJEN

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. A. Deprez loco Mter. H. Van Vreckom, met kantoor te Brussel.

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN KOKSIJDE,

Openbare Instelling, met zetel te 8670 KOKSIJDE, Ter Duinenlaan 34.

VERWERENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. I. Feys, met kantoor te Koksijde.

1. PROCEDURE

1.

Met verzoekschrift, aangetekend verstuurd en toegekomen ter griffie op 31 juli 2017, tekenen eisende partijen beroep aan tegen de beslissing van 12 juni 2017 van verwerende partij waarbij de aanvraag met terugwerkende kracht van het equivalent leefloon voor de huurachterstal vanaf 1 februari 2013 werd geweigerd.

Eisende partijen vorderen het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot toekenning van het equivalent leefloon vanaf 1 februari 2013, minstens de tenlasteneming van de huur voor een bedrag van 28.598,23 €.

Eisende partijen vorderen verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding en om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

2.

Partijen werden overeenkomstig artikel 747 Ger. W. behoorlijk opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 7 juni 2018, alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten.

Mevrouw Gerda Verhamme, Eerste Substituut-Arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 18 juni 2018, waarop eisende partijen hun repliek hebben neergelegd op 4 juli 2018.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

Na beraadslaging doet de rechtbank in de Nederlandse taal als volgt uitspraak.

2. STANDPUNT PARTIJEN

2.1. Standpunt eisende partijen

1.

Verwerende partij weigerde de aanvraag van financiële steun equivalent leefloon met terugwerkende kracht tot 1 december 2013. De aanvraag werd ingediend met het oog op de betaling van de huurachterstal vanaf voormelde datum.

Eisende partijen hebben als Wit-Russen op 22 mei 2006 een asielaanvraag ingediend. De RVV besliste op 28 juni 2007 het statuut van vluchteling en van subsidiaire bescherming te weigeren. De administratieve cassatie werd door de Raad van State ontoelaatbaar verklaard op 14 augustus 2007.

Omwille van de medische problemen bij de zoon ██████ werd op 6 april 2009 op grond van artikel 9ter een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend. De aanvraag werd op 27 januari 2010 ontvankelijk verklaard, maar op 24 januari 2013 ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing werd evenwel op 27 september 2013 vernietigd door de RVV.

Op 22 november 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een negatieve beslissing genomen, maar dit werd op 27 april 2017 andermaal vernietigd door de RVV.

Op 3 mei 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat eisende partijen opnieuw onder A.I. moesten geplaatst worden.

Eisende partij hebben vervolgens een aanvraag tot sociale steun ingediend, dit met terugwerkende kracht van 1 december 2013 tot en met mei 2017, dit met het oog op het betalen van de huurachterstand vanaf diezelfde datum.

2.

Iedereen heeft het recht om een menswaardig bestaan te leiden. Dit wordt verzekerd door artikel 23 en 191 Grondwet, het EVRM en de OCMW-wetgeving.

Verwerende partij betwist niet dat eisende partijen recht hebben op terugwerkende financiële steun, aangezien uit het sociaal onderzoek dat werd gevoerd gebleken is dat, bij afwezigheid van middelen, zij niet in staat waren een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Zo heeft verwerende partij haar akkoord gegeven om verschillende facturen met terugwerkende kracht equivalent leefloon te betalen.

Voor de achterstallige huur wordt evenwel niet tussengekomen omdat verwerende partij het onmogelijk acht dat de verhuurder al die tijd geen schriftelijke acties heeft ondernomen om de huurachterstand te bekomen. Hij wou dat evenwel niet doen gezien de al precaire toestand van het gezin. Hij heeft niet geageerd omwille van menselijke redenen en is al die tijd geduldig gebleven.

Dat de verhuurder het huurcontract nooit registreerde, vormt geen beletsel voor de toekenning van financiële steun met terugwerkende kracht. Dit doet niets af van de rechtsgeldigheid van een dergelijk huurcontract.

Voor eisende partijen was het bovendien onmogelijk om vóór 2 mei 2017 een aanvraag in te dienen; pas vanaf die datum kon vastgesteld worden dat eisende partijen voldeden aan de toepassingsvereisten.

De beslissing tot stopzetting van de maatschappelijke dienstverlening met ingang op 31 november 2013 verliest dan ook zijn wettelijke basis. Eisende partijen worden dan ook geacht met terugwerkende kracht in legaal verblijf te zijn geweest.

3.

In replek op het advies van het O.M. stellen eisende partijen dat ten onrechte verwezen wordt naar het vonnis van 6 oktober 2016 omdat zij toen nog illegaal in het land verbleven en om die reden financiële steun werd geweigerd.

Op dat ogenblik was nog geen beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken tot ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter.

Tevens is het onterecht dat in het advies wordt gesteld dat de graad van behoefte in de betrokken periode niet kan worden nagegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel een retroactief onderzoek kon uitvoeren voor de periode 1 maart 2017 – 26 april 2017 en dat toen wel beslist werd facturen te betalen uit de periode 2014 – 2017.

Er zou in de betrokken periode geen leven geleid zijn dat niet voldeed aan de menselijke waardigheid als gevolg van schenkingen en leningen die eisende partijen zouden ontvangen hebben.

Wanneer verwerende partij van oordeel is dat de opeenstapeling van schulden uit het verleden ertoe geleid heeft dat zij geen leven konden leiden dat beantwoordde aan de menselijke waardigheid en daardoor bepaalde schulden uit het verleden ten laste genomen werden, is het onbegrijpelijk dat dit ook niet wordt gedaan voor de grootste schuld.

2.2. Standpunt verwerende partij

1.

Eisende partijen hebben een eerste asielaanvraag ingediend op 22 mei 2006. Na een negatieve beslissing van de Raad van State werd op 26 september 2007 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 10 april 2009 werd een regularisatieaanvraag artikel 9ter ingediend, dit omwille van de medische problematiek van hun zoon.

Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 24 januari 2013, maar dit werd door de RVV vernietigd zodat op 22 november 2013 een nieuwe beslissing tot ongegrondverklaring werd genomen die op 29 november 2013 werd betekend.

Omwille van het hangende verzoek artikel 9ter, werd toen nog geen bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juni 2013 hebben eisende partijen tevens een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis. Dit werd onontvankelijk verklaard en betekend op 12 februari 2014, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd door eisende partijen enkel beroep aangetekend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing cfr. artikel 9bis. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd nooit beroep aangetekend.

Verwerende partij komt sedert 16 december 2013 enkel tussen voor de dringende medische hulp, aangezien eisende partij illegaal in het land verbleven.

Op 27 april 2017 werd een tweede ongegrondheidsbeslissing van 22 november 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent een aanvraag op grond van artikel 9ter vernietigd door de RVV, zodat eisende partijen sedert die datum opnieuw gerechtigd zijn op het equivalent leefloon. Een retroactieve tussenkomst in de huurgelden vanaf 1 december 2013 werd evenwel geweigerd.

Eisende partijen hebben hiertegen beroep aangetekend.

Ondertussen werd de laatste aanvraag tot regularisatie om medische redenen opnieuw ongegrond verklaard, zodat de financiële hulp andermaal werd stopgezet op 16 oktober 2017.

Hiertegen werd door eisende partijen beroep aangetekend dat nog hangende is. Lopende deze procedure verblijven zij illegaal in het land en worden zij geacht sedert 22 mei 2006 illegaal in het land te hebben verbleven, minstens in de meeste periodes vanaf 22 mei 2006.

2.

Voor de toekenning van een equivalent leefloon is artikel 57 § 2 OCMW-wet van toepassing. Dit voorziet dat enkel dringende medische hulp mag verleend worden wanneer het gaat om iemand die illegaal in het land verblijft. Het OCMW mag op die grond geen financiële steun verlenen, zodat verwerende partij dat ook niet mocht doen in de periode 30 november 2013 – 27 april 2017.

Het feit dat de administratieve beslissing waarop de OCMW-beslissing was gesteund teniet gedaan wordt, impliceert niet dat de weigeringsbeslissing destijds niet rechtsgeldig zou genomen zijn.

Een wijziging aan de destijds genomen beslissing kan geen retroactieve gevolgen hebben.

Het is onjuist dat door de beslissing van de RVV eisende partijen met terugwerkende kracht tot 30 november 2013 legaal in het land zouden verbleven hebben, waardoor zij al die tijd eigenlijk gerechtigd zouden geweest zijn op steun.

De fragiliteit van die retroactiviteit wordt nogmaals aangetoond door het feit dat sinds de nieuwe ongegrondverklaring van het aanvraag artikel 9ter, zij opnieuw illegaal in het land verblijven.

3.

De rechtbank heeft in het verleden met betrekking tot eisende partijen reeds eerder een beslissing van verwerende partij bevestigd.

Nu is het, vijf jaar later, onmogelijk nog na te gaan of eisende partijen voldeden aan de voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het equivalent leefloon; er kan immers niet meer nagegaan worden of eisende partijen al dan niet een leven leidden dat beantwoordde aan de menselijke waardigheid.

Uit de verklaringen van eisende partijen blijkt overigens dat zij in het verleden schenkingen en leningen hebben ontvangen en af en toe vergoedingen ontvingen voor hun arbeidsprestaties. Dit betekent dat zij zwartwerk hebben verricht, aangezien zij niet mochten werken. Al deze schenkingen en leningen moeten als inkomsten worden beschouwd voor de beoordeling van de financiële hulp.

De inkomsten kunnen evenwel niet meer retroactief samengesteld worden, aangezien er ook wel inkomsten zullen geweest zijn die in de hand werden ontvangen. Er kan dan ook niet meer nagegaan worden of eisende partijen voldeden aan de toepassingsvoorwaarden.

Bij gebrek aan concreet bewijs van eisende partij kan verwerende partij niet anders dan aannemen dat eisende partijen een leven hebben geleid dat wél beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Eisende partij beweren verkeerdelijk in hun besluiten constant dat verwerende partij zou hebben erkend dat zij geen leven konden leiden dat beantwoordde aan de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel erkend dat eisende partijen vanaf 27 april 2017 geen menswaardig leven konden leiden bij gebrek aan inkomsten, reden waarom vanaf dat ogenblik ook het equivalent leefloon werd toegekend, dit o.m. ten gevolge van een opeenstapeling van schulden uit het verleden.

Daarmee erkent verwerende partij allerminst de mensonwaardige situatie vóór 1 maart 2017. Er werd enkel erkend dat schulden uit het verleden er de oorzaak van zijn dat eisende partijen in de periode 1 maart 2017 – 26 april 2017 in een mensonwaardige situatie verkeerden.

4.

De vordering van eisende partijen betreft de toekenning van equivalent leefloon ten bedrage van de achterstallige huur vanaf december 2013.

In die periode verbleven eisende partijen evenwel illegaal in het land, zodat verwerende partij niet anders mocht geven dan dringende medische hulp.

In die periode werden eisende partijen ook herhaaldelijk ingelicht omtrent opvang bij Fedasil, maar zij hebben nooit een aanvraag ingediend bij Fedasil. Het bieden van huisvesting viel op dat ogenblik onder de bevoegdheid van Fedasil en niet van verwerende partij.

Indien eisende partijen er zelf voor kiezen de wettelijk voorziene opvang af te wijzen en schulden te creëren, dan kunnen zij achteraf niet bij verwerende partij aankloppen onder het mom van de menselijke waardigheid.

Eisende partijen hadden bovendien een schadebeperkingsplicht en aangezien zij wisten dat zij geen huur konden betalen mochten zij dan ook in mei 2014 geen nieuwe huurovereenkomst afsluiten. Ook op de verhuurders rustte die verplichting. Zij hadden minstens binnen redelijke termijn de ontbinding van de huur dienen te vorderen en niet telkens nieuwe contracten van één jaar moeten toestaan.

Eisende partijen zijn niet te goeder trouw wanneer zij jarenlang geen enkel document overmaken inzake huurachterstal en hun schuld laten oplopen tot meer dan 28.000,00 euro. De stukken die thans worden voorgelegd zijn gefabriceerd na 7 juni 2017; ze zijn geantidateerd en vals en dergelijke houding zou zelfs als rechtsmisbruik kunnen worden aanzien. De houding van de verhuurders kan zelfs als rechtsverwerking worden beschouwd.

Er moet dan ook gesteld worden dat de verhuurders het pand eigenlijk kosteloos ter beschikking hebben gesteld, dit uit vrijgevigheid. Zij hebben nooit concrete stappen ondernomen om de huur te recupereren. Zogezegd uit menslievendheid, maar dan wordt wél gepoogd die achterstallige huurgelden bij verwerende partij te recupereren.

5.

Verwerende partij kan ook niet gehouden zijn tot betaling van de achterstallige huurgelden wegens strijdigheid met de openbare orde en goede zeden.

Er werd een huurovereenkomst afgesloten op 9 februari 2012 en hernieuwd op 1 mei 2013, maar er is nooit registratie van de huurovereenkomst tussengekomen. Blijkbaar is er nooit huur betaald geworden.

Het is evenwel ongeloofwaardig dat al die jaren de verhuurders hun woning gratis ter beschikking zouden hebben gesteld, dit zonder concrete stappen te ondernemen. Jaarlijks worden nieuwe huurovereenkomsten afgesloten, ondanks alle wanbetalingen en telkens wordt de huurprijs verhoogd.

Er mag dan ook verondersteld worden dat de huur steeds contant betaald geworden is. Er is sprake van collusie tussen eisende partijen en de verhuurders en het feit dat de contracten nooit geregistreerd werden is een bijkomende aanwijzing voor deze dubieuze constructie.

Bovendien worden ook nog eens aberrante intresten en schadevergoedingen gevoerd die uiteraard niet van toepassing kunnen zijn, zeker nu er nooit ingebrekestellingen werden verstuurd.

3. BESPREKING

1.

Eisende partijen hebben met verzoekschrift, na aangetekende verzending ter griffie toegekomen op 31 juli 2017, beroep ingesteld tegen de beslissing van verwerende partij van 12 juni 2017.

Het beroep werd ingesteld binnen de drie maanden na de aanzegging en is derhalve tijdig. Het beroep is dan ook ontvankelijk.

2.

Alle procedurele voorgaanden inzake de asiel- en/of regularisatieaanvragen van eisende partijen worden hierna niet nog eens *in extenso* weergegeven. Het kan in dat verband volstaan te verwijzen naar de correcte overzichten van beide partijen.

In concreto komt het hierop neer dat, nadat een ongegrondheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake een aanvraag artikel 9ter op 27 april 2017 werd vernietigd door de

RVV, eisende partijen vanaf die datum terug aanspraak konden maken op het equivalent leefloon.

De beslissing van 27 april 2017 was voor eisende partijen evenwel het sein om (ook) met terugwerkende kracht het equivalent leefloon aan te vragen, dit ten bedrage van de achterstallige huur.

Lopende de huidige procedure zijn er ondertussen andermaal enkele wijzigingen tussengekomen:

- Aangezien de aanvraag artikel 9ter op 28 september 2017 ongegrond werd verklaard en eisende partijen daarvan op de hoogte werden gebracht op 15 oktober 2017, werd het equivalent leefloon terug stopgezet vanaf 16 oktober 2017;
- Bij beslissing van 28 mei 2018 werden eisende partijen op grond van artikel 9bis door de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

3.

Het is ongetwijfeld zo dat vreemdelingen in illegaal verblijf op verschillende gronden een aanvraag kunnen indienen tot het verkrijgen van een verblijfsregularisatie.

Naast de regularisatiewet van 22 december 1999 bestaan er nog andere, uitdrukkelijk bepaalde mogelijkheden van verblijfsregularisatie, nl. wegens buitengewone omstandigheden (artikel 9bis) en wegens medische redenen (artikel 9ter). Eisende partijen hebben van deze beide mogelijkheden gebruik gemaakt.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag in het kader van artikel 9bis bestaat er geen recht op maatschappelijke dienstverlening. Het Hof van Cassatie besliste in haar arrest van 21 april 1997 (*Soc. Kron.* 1997, 500) dat de aanvraag van een verlengde verblijfstitel in de zin van artikel 9, 3° Vreemdelingenwet¹ geen schorsende werking heeft.

In haar arrest van 19 maart 2001 stelde het Hof van Cassatie (*J.T.T.* 2001, 347) voorts uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf die wordt afgeleverd op grond van artikel 9, 3° slechts geldt voor de toekomst en dus niet tot gevolg kan hebben dat er hierdoor een recht op maatschappelijke dienstverlening met terugwerkende kracht zou ontstaan.

Ook de rechtspraak van de Arbeidshoven van Brussel (4 december 1997, *Soc. Kron.* 1998, 328), Luik (26 maart 1997, *Soc. Kron.* 1998, 544) en Antwerpen (8 september 1999, AR 99/155, *onuitg.*) stelden dat de verblijfstoestand van de aanvrager niet verandert zolang omtrent de regularisatieaanvraag geen beslissing werd genomen.

Uit die rechtspraak kan ondubbelzinnig worden afgeleid dat er geen recht op steun bestaat tijdens de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Ook het toenmalige Arbitragehof is dezelfde mening toegedaan en besloot in haar arrest van 5 juni 2002 (nr. 89/2002) dat artikel 57 § 2 OCMW-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt door geen steun toe te kennen aan personen die illegaal op het grondgebied verblijven en een aanvraag hebben gedaan op basis van artikel 9bis.

¹ Artikel 9, 3° Vreemdelingenwet werd ondertussen vervangen door artikel 9bis, maar aangezien deze inhoudelijk eigenlijk niet werd gewijzigd, is deze rechtspraak van het Hof van Cassatie nog steeds toepasselijk.

Het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt dus slechts geopend wanneer de aanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond werd verklaard.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde op 21 maart 2013 (nr. 43/2013, www.grondwettelijkhof.be) dat het niet toekennen van steun tijdens het onderzoek van de aanvraag van de ontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9ter geen schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 Grondwet, op voorwaarde dat die vreemdelingen wel recht blijven hebben op dringende medische hulp.

Anderzijds verblijft een vreemdeling wiens aanvraag overeenkomstig artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard, legaal op het grondgebied en opent dit ook recht op maatschappelijke dienstverlening voor zover aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Vraag is evenwel vanaf wanneer de vreemdeling legaal op het grondgebied verblijft?

Het moet duidelijk zijn dat het louter indienen van een aanvraag nog geen verblijfsrecht doet ontstaan. Er is immers geen subjectief recht op het ontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijf om medische redenen. Derhalve, zolang de aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard, is er ook geen verblijfsrecht (Arbh. Luik 10 januari 2017, *J.T.T.* 2017, 140).

In tegenstelling tot de erkenning als vluchteling die immers stééds geacht zal worden vluchteling te zijn vanaf de aanvraag, geldt dit niet voor een vreemdeling die een aanvraag doet tot regularisatie op medische gronden. Pas wanneer de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, kan het recht op verblijf ontstaan aangezien pas op dát ogenblik wordt vastgesteld dat de vreemdeling te ziek is om te worden uitgewezen en hij dus aan alle voorwaarden voldoet.

Het ongegrond verklaren van de regularisatieaanvraag om medische redenen door de Dienst Vreemdelingenzaken die vernietigd wordt door de RVV, heeft tot gevolg dat de vreemdeling nog steeds geacht wordt legaal in het land te verblijven. Het is enkel de ongegrondverklaring die wordt vernietigd, niet de ontvankelijkheidsverklaring (Cass. 6 maart 2017, *J.T.T.* 2017, 202; Cass. 13 maart 2017, S.15.0099, *onuitg.*).

4.

Louter volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat, wanneer zou geoordeeld worden dat eisende partijen principieel in aanmerking zouden komen voor maatschappelijke dienstverlening met terugwerkende kracht, zij ook nog eens het bewijs zouden moeten leveren dat zij in die periode voorafgaand aan de aanvraag niet over (toereikende) middelen van bestaan beschikten. Dit negatief bewijs is niet tot zeer moeilijk te leveren, ook al omdat er geen sociaal onderzoek kan hebben plaats gevonden.

Hoewel mag aangenomen worden dat beide partijen op constructieve wijze dienen mee te werken aan de bewijsvoering en aan de oplossing van het geschil, mag toch evenzeer verlangd worden dat in eerste instantie de aanvragers zelf voldoende waakzaam moeten zijn om hun aanspraken te laten gelden (D. CUYPERS en V. JOOSTEN, “Niets hebben en niets bewijzen: over bewijs en menselijke waardigheid”, *Soc. Kron.* 2002, 549).

Dan nóg zou slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden met terugwerkende kracht tot vóór de aanvraag financiële steun kunnen worden verleend, namelijk tot leniging van de in het heden voortdurende gevolgen van een vroeger mensonwaardig bestaan, in zoverre dit de betrokken persoon belet nu een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. De toekenning van hulp voor het verleden is dus enkel geboden indien deze noodzakelijk is om de menselijke waardigheid in het heden te garanderen (Arbh. Antwerpen 22

september 1999, *Soc. Kron.* 2000, 238; Arbh. Gent 7 mei 1998, *T. Vreemd.* 1998, 203). De bewijslast hiervoor ligt bij de betrokkene (Arbh. Antwerpen 16 mei 2001, *Soc. Kron.* 2002, 547).

Dit bewijs wordt door eisende partijen dus niet geleverd. Samen met verwerende partij kunnen er inderdaad vragen worden geplaatst bij de houding van de verhuurders van eisende partijen. Zij zouden jarenlang -zogezegd om redenen van menslievendheid- nooit op de betaling van de huur hebben aangedrongen, maar eens het OCMW op de proppen komt, worden wél grif intresten in rekening gebracht.

Merkwaardig is ook dat bij het afsluiten van de huurovereenkomst op 22 april 2012 de huurwaarborg van 1.100,00 € blijkbaar wél werd vereffend door eisende partijen, maar dat vervolgens gedurende ruim vijf jaar géén enkele maand huur zou betaald zijn. En toch worden telkens weer nieuwe huurovereenkomsten afgesloten, hoewel dus geen betaling zou tussengekomen zijn. Het valt allemaal erg moeilijk te geloven ...

Het is een wezenlijk kenmerk van de maatschappelijke dienstverlening dat zij in beginsel enkel ogenblikkelijk en in de toekomst kan worden verstrekt. Het is materieel onmogelijk om iemand in staat te stellen een menswaardig leven te leiden voor een periode die achter de rug ligt (Arbh. Brussel 3 februari 2005, *Soc. Kron.* 2006, 200).

Er kan derhalve niet ingegaan worden op de vraag van eisende partijen om met terugwerkende kracht maatschappelijke dienstverlening te kunnen ontvangen.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden bevestigd.

**OM DEZE REDENEN,
De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Veurne, kamer V3,**

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gelet op het schriftelijk advies van mevrouw Gerda Verhamme, Eerste Substituut-Arbeidsauditeur.

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt de beslissing van verwerende partij van 12 juni 2017, genomen ten aanzien van eisende partijen.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017 tweede lid gerechtelijk wetboek, aan de zijde van eisende partij te begroten op het bedrag van 131,18 € rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij niet te vereffenen, aangezien ze te haren laste blijven.

Dit vonnis werd gewezen door:

Marc COMPERNOLLE, rechter in de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Veurne, voorzitter van kamer V3,

Olaf MINNE, rechter in sociale zaken, werknemer-arbeider,

Geert VERHAEGHE, rechter in sociale zaken, werkgever,

Met bijstand van Piet Duthoo, griffier,




Piet DUTHOO



Olaf MINNE



Geert VERHAEGHE




Marc COMPERNOLLE

En uitgesproken op **6 september 2018** in openbare terechtzitting van de kamer V3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Veurne, door Marc Compernelle, rechter, voorzitter van de kamer, bijgestaan door Piet Duthoo, griffier.



Piet DUTHOO



Marc COMPERNOLLE

art. 792 G.W.
aan partijen op

13 SEP 2018

Eensluidend afschrift. Vrijgesteld van griffierecht. (E.L. 911/1.021/44)

De Griffier,

Piet DUTHOO



